

Det Evige Liv (Del 1 af 2)

Det Evige Liv

Vi lever i denne verden, bliver født, vokser op, kommer igennem teenageårene og de unge år, som for mange varer evigheder, og når til de midaldrende år mellem 30-50, hvorefter de ældre år indtræder for til sidst at ende i graven. Igennem disse livets faser gør vi mennesker, herunder muslimer en masse tanker om livet og hvad livet indeholder. Vi får hver især nogle udfordringer og mål i livet, som vi bestræber os på at opnå. Dette kan være uddannelse, job og karriere, jagten på en god ægtefælle(kærlighed), andre engagementer som f.eks. sport og friluftsliv, rejser m.m.. Nogle finder interessen i morskaber, fester og hygge, andre i selvdestruktivitet i form af narko, alkohol og andre midler. Alt dette gør man, da man føler, at disse handlinger vil gøre en lykkelig i nuet, men man tænker ikke umiddelbart på konsekvenser af handlingerne.

Nogle mennesker slår sig sammen i grupper, sekter, nationer og foreninger for at bekrige andre, herunder konkurrere indbyrdes og bestræber sig på at gøre hvad som helst for at opnå materielle goder. Alt sammen i en ubevidst, nogle gange bevidst handling, fokuseret på jagten på et evigt liv her på jorden – man tror ubevidst eller bevidst, at man faktisk aldrig vil dø. Dette udredes af handlingerne, idet handlingerne netop er klart tegn på, hvad man prøver på at opnå.

Dette evige liv er netop, hvad jeg prøver at henlede opmærksomheden på, idet dette evige liv er en illusion, en fantasi, et fænomen, som aldrig er og vil være aktuel, herunder i hvert fald i forhold til rationel tankegang, her på jorden.

Der findes utallige myter, historier, eventyrer m.m. i

verdenshistorien om folk og nationer, mennesker, der lever evigt og som aldrig dør.

I vores moderne teknologiske IT-styrede verden er disse myter om evigt liv for længst afmystificeret og afvist, idet det biologisk set ikke kan lade sig gøre at leve for evigt pga. celleforandring, sygdomme og andre medicinske og biologiske årsager.

Når mennesker handler ondskabsfuldt mod andre, forventer man ikke, at disse mennesker skal stå til regnskab for deres handlinger, i hvert fald kun til den pågældende lands lovgivning. I Grundlovene for de nuværende lande, ses det sjældent, at ondskabsfulde handlinger er hjemlet og strafbare, herunder som f.eks. at såre andre mennesker, vise hensynsløshed og mangle medlidenhed og barmhjertighed over for andre mennesker. Begreber som disse er overladt til de enkelte mennesker eller grupperinger, herunder religiøse doktriner at hjemle – man har således overladt det til menneskets egen fornuft eller mangel på samme. Når mennesker går fra hinanden – når ægtepar eller samlevende – går fra hinanden pga. utroskab, er det eneste der kan ske som en følge af dette, at de har ret til skilsmisse, men selve bruddet på tilliden – utroskabet er f.eks. slet ikke strafbart. Mundtlige fornærmelser og bandesprog er efterhånden også kun hjemlet i paragrafferne om tort, men bruges i praksis aldrig mere, da det er uhyre svært og beviset og da det efterhånden er dagligdag i vores samfund. De eneste moralske forbrydelser, som efterhånden er strafbare er mord, tyveri, bagvaskelse, vold, bedrageri m.m., dvs. forbrydelse, der har eller kan have alvorlige samfundsmæssige konsekvenser.

De religiøse bøger som Bibelen, Toraen, Koranen, Vedaerne m.m. fortæller om hvad der sker efter et menneskes død og om et liv efter døden, som er retfærdig for det enkelte menneske og som vil vare for evigt, man vil aldrig dø. Et liv, hvor intet vil være uretfærdigt og intet menneske vil føle, at

andre kan træde på det og de onde mennesker og gode mennesker ikke vil være det samme sted, idet de vil være afskåret i forhold til deres jordlige gerninger – livet i Paradis(Jannah) og Helvede(Jahannum).

For at forstå livet efter døden, er det vigtigt at tænke og reflektere og erfare, at man rent faktisk SKAL dø på et tidspunkt. Nogle lever 70-80 år, andre mere, nogle dør som spædbarn, andre i mors mave, nogle dør som teenager, andre som ung, nogle af en sygdom, andre uden, nogle tager sit eget liv, andres liv bliver taget – fælles for alles død er dog, at ingen ved, hvornår man dør! Tidspunktet for ens død er et mysterium og det eneste faktum, som ikke kan klarlægges eller fastlægges end ikke tæt på eksakt.

Allah siger i Koranen i surah(kapitlet) Al-Imran, at "Kullu nafsin zaiqatulmaut=Alle sjæle skal smage døden.., det er en absolut kendsgerning, som tidligere nævnt. Gud har således fortalt os, at alt skal dø. I en beretning bliver det fortalt, at når dommedagen kommer og den sidste fase er overstået, vil Allah spørge Dødsenglen(Izraeel), om hvad der er tilbage af alt levende, som blev skabt. Det skal pointeres, at det er den sidste fase, og de første faser, hvor alle hændelser, jordskælvene og katastroferne rammer og alt levende dør er overstået. Izraeel(as) vil svare, at der er Jibraeel, Mekail, Israfil, den selv og Allah tilbage, og Allah vil spørge, er alt andet gået til grunde? Hvorpå Izraeel(as) vil svare, ja Allah, alt hvad der blev skabt af menneskene, jinnerne, naturen, planeterne, solene, dyrene samt universet i 7 lag har Den(Izraeel) personligt taget livet af, dvs. taget sjælene ud af, som var grundlaget for liv. Allah vil beordre, "tag Israfils og Mekails sjæle, lad dem dø", hvorpå Izraeel vil svare, hvad de har gjort forkert? Og Allah vil sige, drøb dem, hvorefter Allah vil beordre Izraeel om at tage Jibraeels liv, hvorpå Izraeel vil gøre det, selvom den vil påpege, at da den blev skabt, var Jibraeel skabt. Sidst vil Allah beordre Izraeel, tag dit eget

liv, sjæl, hvorefter Allah vil sige således "Hvor er verdens konger? Som var arrogante? Og dem, der troede de ville leve for evigt, hvor er I i dag? Kun Allah vil være alene tilbage, hvorefter Allah vil blive Muhyi(genopstanderen), og alle sjæle vil få liv igen, som de var, da deres liv blev taget og anden fase på dommedagen vil begynde.

Set med andre folks øjne, som ikke er religiøse, er der intet efter døden, dvs. kroppen bliver begravet eller kremeret(brændt), hvorefter resterne bliver blandet med naturen. Set med disses øjne, så er der ingen grund til at tro på, at der er et liv efter døden, hvorfor man burde få det bedste ud af livet i forhold til, hvad man nu selv synes er underholdende og interessant. På den anden side, vil det være en essentiel fejl og ulempe og for sent, når man er død og finde ud af, at der rent faktisk er en Gud og at man skal stå til regnskab for ens gerninger. Set i lyset af dette, burde disse mennesker tænke således, at hvis nu følger en religion, så afgrænser de fleste religioner kun handlinger, som umiddelbart er umoralske, hvorfor det ikke vil være en ulempe og til hinder for deres festligheder og andet, at følge en religion og troen på, at der er et liv efter døden. Dette vil samtidigt også "forsikre" disse mennesker i begge mulige situationer.

I Islamisk henseende eksisterer der således et regnskab umiddelbart efter døden, i graven, hvorefter alle sjæle venter til dommedagen og genopstår i nye kroppe, som er identiske med de fortærede kroppe(bortset fra de rettroendes). Selve dommedagen er i flere faser, hvorefter folk bliver sendt i Helvede(Jahannum/dauzakh)og Paradis(Jannah/Jannat). Beskrivelsen af dette evige liv fortsættes i næste del af artiklen, hvor der inddrages relevante Koran-citater(Quran) samt Hadis-henvisninger, og hvor hhv. Helvede og Paradis beskrives udførligt.

Lad os alle bestræbe os på, at undgå Helvedes ild samt straffen i graven, og dette gøres udelukkende ved hele tiden

at huske, at man kan dø en dag, og den dag kan være i dag – allerede næste stund, minut eller sekund. Denne artikel er skrevet udelukkende med dette formål for øje, idet alle, herunder også os nutidige muslimer glemmer dette faktum – Døden!

Jeg vil afslutningsvis citere fra Den Hellige Koran, surah Al-Imran(3:185):

“Alle Sjæle skal smage døden...”